

Panium – Négyes szám

Szövetség

Jeff Pippenger

2025-03-04

Panium történetében szövetség jött létre Antiochus Magnus és a makedón Philip között. A hadműveletet Antiochus közvetlenül a gyermek Ptolemaiosz V ellen hajtotta végre, Philip pedig abban az értelemben járult hozzá, hogy a birodalom más részein folytatott hadviselése megakadályozta, hogy más seregek az egyiptomi gyermek király segítségére siessenek. Ez azt jelenti, hogy Putyin, a dél végső királya — akit Egyiptom gyermek királya jelképez (a „gyermek” prófétai értelemben az utolsó nemzedéket jelenti) — vereséget szenved Trumptól, akit Antiochus Magnus képvisel, aki Paniumnál legyőzte Ptolemaiosz V-öt, miként Reagan 1989-ben legyőzte a Szovjetuniót.

A Fülöp név jelentése: „a lovak kedvelője”, a „lovak” pedig mind a katonai, mind a gazdasági hatalmat jelképezik. A lovak szekereket vontatnak, és katonák ülnek rajtuk, ugyanakkor a lovak juttatják el az árut is a piacra. A „lovak” a „szekerek, hajók és lovasok” jelképe, amely az Egyesült Államok elsődleges szimbóluma az északi királlyal való meghatalmazotti kapcsolatában, amint azt a negyvenedik vers bemutatja.

Trump szövetségesének két előképe van: III. Philipposz makedón király és Heródes Philipposz negyedes fejedelem. Akár Heródes Philipposzról, akár a makedón Philipposzról van szó, a jelkép azt az embert azonosítja, aki szereti azt a hatalmat, amelyet számára rendre vagy Caesar, vagy Antiochosz biztosít. Philipposz szereti a lovakat, és az egyik Philipposz Makedóniából származott, amely Nagy Sándor királyságában központi és alapvető szerepet töltött be.

Ez volt a hazája, az a királyság, amelyet apjától, II. Philipposztól örökölt, és hatalmas birodalmának kiindulópontja. Görögország északi részén fekvő Makedónia mint az a politikai és katonai központ különült el, ahol Alexandrosz megszületett (Pellában, Kr. e. 356-ban) és felnevelkedett, s amely biztosította azokat a kezdeti erőforrásokat, emberanyagot és szervezeti struktúrát, amelyek hódításait táplálták. Lényegében Makedónia volt Alexandrosz királyságának magja: annak kiindulópontja, katonai hajtóereje és az a vidék, amely makedón királyként meghatározta önazonosságát, még akkor is, amikor birodalma messze túlnőtt határain.

Makedónia Sándor négyes felosztású királyságának északi területét jelképezi. Ezért az egyik Fülöp a negyedes fejedelem, vagyis „egy negyedrészt”, a másik Fülöp pedig Nagy Sándor egykori birodalma négy szele közül „egy negyedrészt”.

Heródes azt jelképezi, aki elveti a szövetséget. Ézsau, az a vérvonal, amely Heródeshez vezet, elvetette elsőszülöttségi jogát. A kiválasztott szövetségi nép történetének legelején Ézsau azok jelképévé válik, akik elvetik azt a szövetséget, amelyet Krisztus halálával pecsételt meg. Éppen azon a ponton, amikor Isten tizenkét törzssé akarta kiterjeszteni kiválasztott szövetségi népét, Ézsau fellázadt. Az ókori Izráel végén, amikor a keresztnél a zsidók azt állították, hogy „nincs

királyunk a császáron kívül”, a zsidó nemzet a vég idején annak a jelképe lett, amit kezdetben Ézsau előképezett. Heródes családfája Ézsau és a zsidók vérvonalából áll, egy olyan vérvonalból, amelyet kezdetben egy lázadó szövetségszegő, a végén pedig egy lázadó szövetségi nép jelképezett.

Nagy Heródes vetette ki azokat az adókat, amelyek Józsefet és Máriát Betlehembe vitték, és három fia közül az egyik, Heródes Antipász, Nagy Heródes fia, uralkodott a kereszt idején. Krisztus életének időszakát születésétől haláláig jelképesen Heródes családja ábrázolja, s ezzel a történelmet a választott nép meglátogatásának idejeként azonosítja, olyan meglátogatásként, amelyet a zsidók nagy többsége soha nem ismert fel.

Nagy Heródes Jézus születésére válaszul meggyilkoltatta a gyermekeket, ily módon megismételve Mózes születésének történetét, amikor Egyiptomban gyermekeket gyilkoltak. Az első gyermekmészárlás kísérlet volt a várt kiválasztott megölésére, és az utolsó gyermekmészárlás ismét kísérlet volt a várt kiválasztott megölésére. A száznegyvennégyezer Mózes és a Bárány énekét énekli, és prófétai értelemben az „ének” tapasztalatot jelképez. A száznegyvennégyezer olyan időszakban él, amely párhuzamos tapasztalatokat hordoz. E párhuzamok egyike 1973. január 22-én érkezett el az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának az abortuszokat engedélyező döntésével. Az ezt követő negyvenkilenc évben mintegy 66 millió, a száznegyvennégyezer közé tartozásra potenciálisan alkalmas jelöltet mészároltak le a szövetségi jóváhagyással végzett abortuszok által.

A hatalom a katonai erőt jelképezi:

És a fenevad, amelyet láttam, hasonló volt a párduchoz, és lábai olyanok voltak, mint a medve lábai, szája pedig olyan, mint az oroszlan szája; és a sárkány adta neki az ő erejét, az ő székét és nagy hatalmát. Jelenések 13:2.

A sárkány, vagyis a pogány Róma, három dolgot adott a pápaságnak, tudniillik „az ő erejét, és az ő székét, és nagy hatalmat”. A tizenkettedik versben az USA, a földből feljövő fenevad úgy van ábrázolva, mint amely gyakorolja az előtte levő fenevad minden „hatalmát”. A második versben szereplő „erő” szó azonban más görög szó, mint a tizenkettedik versben „hatalom”-nak fordított szó. A második versben az „erő” a G1722: jelentése: valaminek a színe előtt (szó szerint vagy jelképesen): valaminek a jelenlétében (szeme láttára).

A tizenkettedik versben szereplő „hatalom” szó egy másik görög szó.

És az első fenevadnak minden hatalmát gyakorolja annak színe előtt, és azt cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult. Jelenések 13:12.

Az itt szereplő „hatalom” szó (G1832) jelentése: képesség értelmében vett erő; kiváltság, vagyis átruházott befolyás: tekintély, joghatóság, szabadság, hatalom, jog, erő. A tizenkettedik versben a „hatalom” szó azt azonosítja, hogy a földi fenevad a tengeri fenevad átruházott tekintélye — az USA a tengeri fenevad helyettes képviselője. Az USA az első fenevad minden átruházott hatalmát gyakorolja. A második versben a pogány Róma három dolgot adott a pápaságnak. Klodvig

496-ban, a tolbiaci csatában adta katonai és gazdasági erejét a pápaságnak. Konstantin 330-ban átadta a birodalom „székhelyét”, I. Jusztiánusz pedig 533-ban kiadott rendeletében a pápát az eretnekek megjobbítójának és az egyházak fejének nevezte meg. Klodvig 496-ban Reagant jelképezi 1989-ben. Reagan Trumpot jelképezi.

Tours-i Gergely szerint (aki csaknem egy évszázaddal később írt) Klodvig elvesztésre állt a csatában, és kétségbeesésében segítségül hívta a katolikus Istent. Felesége, Klotild, katolikus burgund hercegnő volt, aki arra ösztökölte őt, hogy térjen meg a pogányságból. Klodvig fogadalmat tett, hogy ha győz, felveszi a katolikus hitet. A csata menete megfordult — akár isteni beavatkozás, akár hadászati stratégia következtében —, és Klodvig legyőzte az alemannokat, megölte királyukat, és szétszórta seregeiket. Fogadalmához híven áttért a katolikus hitre, és megkeresztelkedett; ennek hagyományos időpontja 496 karácsony napja Reimsben, Remigius püspök (Szent Remi) által.

Megtérése fordulópontot jelentett: Klodvig lett az első katolikus király a germán uralkodók között (szemben az ariánus keresztény vizigótokkal vagy osztrogótokkal). Ez a frankokat a római Egyházzal hozta összhangba, és ezzel megszerezte számára a gall–római lakosság és a pápaság támogatását. Klodvig megkeresztelését gyakran Franciaország mint katolikus nemzet szimbolikus „születéseként” tekintik, amely megkülönböztette azt a többi barbár királyságtól, amelyek az arianizmushoz vagy a pogánysághoz ragaszkodtak. Ezért a katolicizmus Franciaországra úgy hivatkozik, mint „a katolikus egyház elsőszülöttjére”, valamint mint „a katolikus egyház legidősebb leányára”.

Amikor Klodvig 496-ban a pápaság első helyettesítő hatalmává vált, Reagan előképévé lett, aki 1989-ben vált helyettesítő hatalommá. Reagan és II. János Pál pápa történetében titkos szövetség alakult a dél királyának megbuktatása céljából. 1798-tól a vasárnaptörvényig Tírusz paráznája rejtve van, és ő ugyanaz a parázna, aki gyökereit Makedóniáig, a legészakibb királyságig vezeti vissza. Ő az észak királya, prófétikusan elrejtve, de továbbra is csalhatatlannak vallva magát.

A pápa „a szövetséget elhagyókat” is jelképezi, akik noha prófétailag rejtve maradnak mindhárom helyettesítő háború során, végül mégis láthatóvá válnak a Paniumnál vívott csata történetében. A császári Rómából a pápai Rómába való átmenet során Dániel azonosítja azt az időt, amikor a pogány Róma bibliai prófécia szerinti negyedik királyságként fennállásának végéhez közeledett.

Mert a Kittim hajói feljönnek ellene; ezért megkeseredik, visszatér, és haragra gerjed a szent szövetség ellen; így cselekszik majd: visszatér, és egyetértésre jut azokkal, akik elhagyják a szent szövetséget. Dániel 11:30.

Az „a szent szövetséget elhagyókat” kifejezésben a katolikus egyházzal van szó. Azok, akik elhagyják a szent szövetséget, János, a Jelenések könyvének írója által említett kompromisszumot kötő pergamoni gyülekezet, amelyről Pál szerint be kellett következnie az elszakadásnak, mielőtt a bűn embere megjelenik. A katolicizmus azok közössége, akik elhagyták a szövetséget, amint azt az Isten Igéje ellen indított támadás is szemlélteti, valamint a hetedik napi szombat elleni támadás, amelyeket Konstantin idejétől fogva egyaránt fokozatos támadások értek. Korábban, a tizenegyedik fejezetben is történik utalás a „szövetségre”.

És mindkét király szíve gonoszságra hajlik, és egy asztalnál hazugságot szólnak; de nem lesz annak sikere, mert a vég még a rendelt időre vár. Azután visszatér az ő földjére nagy gazdagsággal; és szíve a szent szövetség ellen lesz; és nagy dolgokat cselekszik, majd visszatér a maga földjére. A rendelt időben ismét visszatér, és dél felé vonul; de nem úgy lesz, mint az előbbi, sem mint az utóbbi alkalommal. Dániel 11:27–29.

E versekben a „ő” visszatér a maga földjére, majd később ismét visszatér a maga földjére. A két visszatérés két győzelmet jelképez, amelyeket ezután diadalmas „visszatérés” követett Róma városába. Az első az actiumi csata volt Kr. e. 31-ben Antonius és Kleopátra ellen, a második pedig Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulása után történt. A versekben említett „kijelölt idő” a 330. év, amely a huszonnegyedik vers prófétai „idejének” lezárulását jelöli, amely háromszázhatvan évvel egyenlő.

A két király, akik egy asztalnál hazugságot szólnak, ezt a „rendelt idő” előtt teszik, „mert a vég még a rendelt időben lesz”. Megfontolandó kérdés, hogy mit jelent a vers, amikor ezt mondja: „Akkor visszatér földjére nagy gazdagsággal”? Vajon azt jelenti-e, hogy a rendelt időben tér vissza; vagy azt jelenti, hogy miután a kettő hazugságot szól az asztalnál, akkor tér vissza, és ezért a visszatérés a rendelt idő előtt történik.

Uriah Smith a két visszatérést Kr. e. 31-re és Kr. u. 70-re azonosítja, ami a 330. évet megelőző történelmet ábrázolja, s ez az elrendelt idő. Smith arra is rámutat, hogy a huszonkilencedik vers „visszatérése” 330 utáni, és nem sikeres, mint az actiumi és a jeruzsálemi csatákat követő visszatérések voltak. Ennek jelentése az, hogy az elrendelt idő előtt van egy találkozás, ahol hazugságokat mondanak, ezt pedig az követi, hogy a két, hazugságokat szóló király egyike nagy gazdagsággal tér vissza, majd a szent szövetség ellen fordul, nagy tetteket visz véghez, és a 330. évben, az elrendelt időben tér vissza.

Ezután megtámadja a délt, de ez nem lesz olyan, mint az actiumi csata vagy Jeruzsálem pusztulása. Az i. sz. 70-re vonatkozó történet e versekben Isten választott szövetséges népének végét ábrázolja, amint azt az ígeszakaszban a „szent szövetség” jelképezi. A harmincadik versben a pogány Rómának érintkezése van azokkal, akik elhagyják a szent szövetséget. Az i. sz. 70 az ősi, szó szerinti Izráelnek mint Isten szövetséges népének végleges végét jelentette, a harmincadik vers pedig az i. sz. 70 utáni négy évszázaddal későbbi történelmet azonosítja. Akik a harmincadik versben bemutatott történelemben elhagyják a szövetséget, azok azok, akik elhagyták azt a szövetséget, amelyet Isten önmagával és keresztény népével kötött. A pápai Róma az az egyház, amelyet a harmincadik vers úgy ábrázol, mint amely elhagyja a szent szövetséget.

Mert Kittim hajói ellene jönnek; ezért megrendül, és visszatér, és felháborodik a szent szövetség ellen; így cselekszik majd: sőt visszatér, és egyetértésre jut azokkal, akik elhagyják a szent szövetséget. Dániel 11:30.

A huszonkilencedik vers a 330. évhez vezet bennünket, amely a kijelölt idő volt, és Konstantin által a főváros Konstantinápolyba helyezésével teljesedett be. Ennél az útjelzőnél a pogány Róma egy déli háborúba vonatott, amely nem lesz sikeres, miként Actium és Jeruzsálem voltak. Ezután a harmincadik versben a pogány Rómát Genseric támadja meg, aki tengeri hadviselését Kittimből

indította, amelyet ma Karthágóként ismerünk. Ez a pogány Róma elleni hadviselés a Jelenések könyvében szereplő hét trombita közül a második trombitaként is ábrázolva volt. E trombitahatalmak közül az első négy 476-ra Nyugat-Rómát végleg lezárta. Az első négy trombita közül a második trombita, vagyis Kittim hajói volt a legsúlyosabb, mert Genseric megszerezte a tengerek feletti uralmat, és a Birodalom gazdagsága elapadt.

A kitteusok hajói által megfélemlítve és elszomorítva visszatér, és felindul a szent szövetség ellen. Ez a pápaság 538-ban bekövetkező megerősödéséhez vezető történelemben teljesedett be, Isten Igéje elleni hadviselés által. Azután visszatér, és „egyetért azokkal, akik elhagyják a szent szövetséget”. Ez a kölcsönhatás a pogány és a pápai Róma között 533-ban teljesedett be Jusztiniánusz rendelete által. A következő vers, a harmincegyedik vers, ezután tovább folytatja, miként „szomorított meg” a pogány Róma. A 2 Thesszalonikában Pál azt tanítja, hogy a pogány Róma „visszatartotta” a pápaságot attól, hogy 538-ban átvegye a hatalmat. Miután elszomoríttatik a tengerekről jövő támadás által, amely romba dönti a királyság gazdaságát, felindul a szent szövetség ellen, majd egyetért azokkal, akik elhagyják a szövetséget. A következő versekben a „karok”, amelyek azt a hatalmat jelképezik, amelyet 496-ban Klodvig adott a pápaságnak, előállnak, és megszenteltelenítik az erősség szentélyét, amely a történelemben Róma városát jelképezte; azután a pogány Róma eltávolítja a pogányság vallását (a mindennapit) a birodalomból, és katolicizmussal helyettesíti azt, majd 538-ban a pápaságot helyezik a trónra.

Amikor 538-ban a pápaság hatalomra jutott, egyaránt prófétai tanúságot és történelmi tanúságot szolgáltatott, amelyeket azok a versek ábrázolnak, amelyeket most vizsgálunk. Az 538. évet Kr. e. 31 előképezi, valamint az actiumi csata. Dániel könyve nyolcadik fejezetének kilencedik verse szerint a pogány Róma három földrajzi akadályt győzne le, hogy elfoglalja a föld trónját. Az első keleten Szíria volt, majd Júda és Jeruzsálem következett, ezt pedig Egyiptom követte az actiumi csatában. A pápai Róma esetében is három szarv távolíttatott el, amelyek közül a harmadik a gótok voltak, akiket 538-ban kiűztek Róma városából. A pogány Róma és a pápai Róma két tanúbizonyságot szolgáltat, amelyek azonosítják, hogy az actiumi csata összhangban áll 538-cal, és 538 az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnaptörvényt szemlélteti, amikor a modern Róma legfőbb uralommal kormányoz egészen a kegyelemidő lezárulásáig.

Befejeztük a huszonhetedikről a harmincegyedikig terjedő versek áttekintését.

A következő cikkben ezekre a versekre összpontosítunk, és megkezdjük annak a munkáját, hogy e szakaszt összhangba hozzuk a tizenegyedik verstől a tizenötödikig terjedő versek történetével.